

MÜJGAN BEKDAŞ

MAVİ ADA

Kaybolan Çocuğun Hikâyesi

Resimleyen
Şule Baydemir

Bu kitabın sahibi:

(.....)

uçan at

İÇİNDEKİLER

Ön Söz	13
Karne Günü	15
Bekle Bizi Mavi Ada	27
İyi Yolculuklar	36
Tatil Başlasın	42
Kumdan Kale ve Sürpriz Arkadaş	49
Adanın Keşfi	57
İlk Yardım	78
Dikkat Dikkat!	83
Sakin Kal ve Umudunu Kaybetme	92
Yardımsaver Bir Aile	95
Annemle Telepati	100
Mutlu Son	103
Veda Zamanı	111
Son Söz	113

ÖNSÖZ

Sevgili çocuklar,

Hayat, keşfedilecek sayısız hikâye ve öğrenilecek çok şeyle dolu bir yolculuktur. Kitaplar, bu yolculukta bize eşlik eden en değerli arkadaşlarımızdır. Biz bazen eğlenmek, bazen de dünyayı anlamak ve farkındalık kazanmak için okuruz. *Mavi Ada, Kaybolan Çocuğun Hikâyesi* sizlere bu yolculukta önemli sosyal konulara dair eğlenceli, maceracı ve akıcı bir üslupla ışık tutmayı amaçlıyor.

Kitabın ana teması kaybolmak olsa da sadece bu konu üzerinde durmuyor. Doğa sevgisi, hayvanlara olan bağ, aileye bağlılık, umudun yeşermesi ve sevginin gücü gibi evrensel temaları da derinlemesine işliyor. Bu hikâye, sizlere karşınıza çıkan zorlukları aşarken heybenize koyacağınız değerli dersler sunuyor.

Her sayfada, kalbinize dokunacak anılar ve duygular bulacak, kendi hayatınıza dair anlamlar keşfedeceksiniz. Umuyorum ki, bu kitap sizlere hem eğlenceli bir okuma deneyimi sunar hem de toplumsal konuları sorgulamanıza ve dünyaya farklı bir gözle bakmanıza yardımcı olur.

Sevgiyle...

KARNE GÜNÜ

Adım Eren. İlkokul birinci sınıf öğrencisiyim ya da öğrencisiydim demek daha doğru olur, çünkü bugün okulun son günü. Bir yıllık emeğin, çabanın ve sabrın ardından karnelerimizi almanın vakti geldi. Geride bıraktığım bu zorlu yolculuk, bana bir öğrenci olarak hayatın ilk derslerini verdi ve elbette ben de bu süreçte fazlasıyla yoruldum.

“ELA, LALE, ANNE, BALIK, ARI” derken bir gün fark ettim ki artık okumayı ve yazmayı öğrenmişim! Günlerim, azimle dolup taşan çalışmalarla geçti; her harf, her kelime beni bir adım daha ileriye götürdü. Ve işte bugün, o çabanın ödülü karnemde parlayan yıldızlarla geldi. “Çalışan kazanır, elması kızarır.” derdi öğretmenim. İşte benim de elmam, karnemdeki yıldızların arasında kıpkırmızı parlıyordu.

ela
Lale
balık
arı

Karne hediyem iki tekerlekli bir bisiklet oldu. Babam dedi ki artık büyüdün ve iki tekerlekli bisiklete binebilirsin. Küçük-lüğümden beri kullandığım dört tekerlekli bisikletim ise yeni sahibini bulmuştu bile: Komşumuzun oğlu Barış. Barış benden küçüktü. “Bu işler sıraylamış parayla değilmiş.” Bunu da babam söyledi. Bu yüzden küçükler dört teker, benim gibi abiler de iki teker bisiklete binermiş.

Bisikletim kırmızı, tekerleri ise sarı kırmızı. Adını “Rüzgâr” koydum. Sitemizin içinde bisikletimi süreceğim geniş bir alan var ve ben de onunla özgürlüğe pedal çevireceğim günü büyük bir heyecanla bekliyorum. Ayrıca önüme gelen yayaları nazikçe uyarmak için kullanacağım zili de var. Önünde beyaz bir sepeti ve sepetin içinde herhangi bir olası düşmeye karşı kafamı koruyacağım beyaz bir kaskı da var. Henüz bisikletimi kullanmadım ama tatil dönüşü onu kullanmayı iple çekiyorum.

Aslında, içten içe gönlümde yatan bir istek daha vardı: Yavru bir kedi, bir arkadaş.

Anneme açtım bu isteğimi, ama pek sıcak bakmadı. “Kim ilgilenecek onunla? Bir hayvanın sorumluluğunu almak öyle basit değil. O da bir bebek sayılır, ben zaten çok meşgulüm.” dedi durdu. Haklıydı belki de. Üzerinde fazla ısrar etmedim. Bisiklet de fena bir hediye sayılmazdı. Onunla ataçığım turları hayal ettikçe içim sevinçle doluyordu.

Neyse ilk karnemi alacaktık, annem ve babam belki de benden daha çok

heyecanlıydı. 40 kişilik sınıfın ortasında, herkes birbiriyle itişip dururken öğretmenimiz bizi bir düzen içinde tutmaya çalışıyordu. Velilerimiz bizi izlerken yüzlerinde kocaman bir gülümseme vardı. Bütün yıl boyunca sabırla bize yardım etmişler ve işte şu an bu çabanın meyvelerini topluyorlardı. O esnada öğretmenimiz sırayla ismimizi okuyor, biz de gidip karnemizi alıyorduk. Ailelerimiz de fotoğraflarımızı çekiyor bu anı ölümsüzleştiriyordu.

“Eren!” dedi öğretmenim. Hemen koştum yanına, aldım karnemi, yüzümde güllücükler açıyordu. Öğretmenim başımı okşadı, “Aferin sana Eren, hep böyle mutlu bir çocuk ol.” dedi. O sırada annem görev başındaydı. İki üç poz fotoğraflarımızı çekti. Önce öğretmenimle, sonra ailecek fotoğraf çektirdik derken karne töreni böylece bitti.

Annem karnemi sonsuza kadar saklayacağını söylüyordu. Bana pek mantıklı gelmedi ama annem öyle söylüyorsa kesin yapardı. O yüzden hiç itiraz etmedim. Karnemi aldıktan sonra annem, babam ve ben